

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 37.

Vydána dne 14. července 1928.

Obsah: (111.—114.) 111. Zákon o zahlazení odsouzení. — 112. Zákon, kterým se mění některá ustanovení zákona ze dne 1. července 1926, č. 139 Sb. z. a n., o finanční podpoře elektrisace venkova. — 113. Vyhláška, kterou se uděluje zemskému správnímu výboru v Praze oprávnění podle § 51, odst. 2., zákona ze dne 16. prosince 1927, č. 177 Sb. z. a n., o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrálního zákona). — 114. Vyhláška, kterou se uděluje moravskému zemskému výboru oprávnění podle § 51, odst. 2., zákona ze dne 16. prosince 1927, č. 177 Sb. z. a n., o pozemkovém katastru a jeho vedení (katastrálního zákona).

111.

Zákon ze dne 14. června 1928 o zahlazení odsouzení.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Soud povolí zahlazení soudního odsouzení nebo jiného odsouzení, jež se zapisuje do rejstříku trestů a nezní na přísnější trest než na trest na svobodě jednoho roku, napravil-li odsouzený podle možnosti škodu trestným činem způsobenou a nebyl-li v době uvedené v § 3 znovu odsouzen.

(2) Soud však může za podmínek uvedených v odst. 1. povolití zahlazení odsouzení, nezní-li rozsudek na přísnější trest než na trest na svobodě pěti roků, jsou-li tu zcela mimořádné okolnosti, jež činí odsouzeného zahlazení jeho odsouzení hodným, jak co do povahy a pohnutky trestného činu, tak co do chování odsouzeného od doby, kdy trest odpykal.

(3) Do doby trestu na svobodě se včítá i náhradní trest uložený pro případ nedobytnosti vedlejšího peněžitého trestu.

§ 2.

(1) Výše trestu nerozhoduje při zahlazení:
a) jde-li o odsouzení jen za čin trestný spáchaný výlučně z politické pohnutky nebo jen

za čin trestný podle druhého dílu vojenského zákona trestního,

b) jde-li o odsouzení za čin trestný spáchaný ve věku do dvaceti roků.

(2) Zahlazení odsouzení jest vyloučeno, byl-li za trestný čin uvedený v odst. 1. lit. a) uložen trest smrti nebo doživotní ztráty svobody.

§ 3.

(1) Doba zkušební (§ 1, odst. 1.) činí:

a) patnáct roků, jde-li o odsouzení k trestu na svobodě delšímu tří měsíců (§ 1, odst. 3.) za jiný zločin, než který uveden v § 2, odst. 1. lit. a),

b) deset roků, jde-li o odsouzení za zločin k trestu na svobodě tří měsíců nebo kratšímu (§ 1, odst. 3.) nebo, jde-li o odsouzení za zločin uvedený v § 2, odst. 1. lit. a), nebo o odsouzení za přečin k trestu na svobodě přes tři měsíce (§ 1, odst. 3.),

c) pět roků ve všech ostatních případech.

(2) Byl-li čin spáchaný ve věku do dvaceti roků a nezněl-li rozsudek na trest na svobodě delší jednoho roku, zkracuje se doba v odst. (1) uvedená na polovinu, činí však nejméně tři roky.

(3) Doba zkušební se počíná, jakmile byl trest na svobodě a na penězích vykonán, prominut nebo promlčen. Do ní nebudíž vpočten čas, po který byl odsouzenec zadržen v uzavřeném ústavě.

§ 4.

(1) Byl-li kdo odsouzen více než jednou, povolí soud zahlazení všech odsouzení zároveň, jsou-li tu podmínky pro zahlazení každého jednotlivého z nich (§ 1, odst. 1.) a je-li z chování odsouzeného po výkonu posledního trestu patrné, že se úplně polepšil.

(2) Stalo-li se však poslední odsouzení jen pro přestupek nebo pro přečin nepatrného významu a nespočívající na nízké nebo nečestné pohnutce, povolí soud zahlazení předcházejících odsouzení i bez zahlazení tohoto posledního odsouzení.

(3) Jde-li nejvýše o tři odsouzení jen pro přestupky nebo přečiny nepatrného významu a nespočívající na nízké nebo nečestné pohnutce, povolí soud zahlazení všech těchto odsouzení, když uplynula aspoň od posledního z nich zkušební doba.

§ 5.

Je-li odsouzení zahlazeno, pokládá se odsouzený nadále za osobu soudně bezúhonnou, pokud tomu nepřekáží jiné ještě nezahlazené odsouzení. Odsouzený jest sprostěn povinnosti vyjeviti odsouzení na dotaz před soudem nebo před jiným úřadem. Práva třetích osob, jež se zakládají na odsouzení, zůstávají nedotčena.

§ 6.

Že odsouzení bylo zahlazeno, buď poznamenáno v trestním spise, na trestním listě úřadu rejstříku trestů, v záznamech správních úřadů a ve všech jiných záznamech, které se vedou o odsouzení. Zahlazené odsouzení nesmí býti pojata do výpisu z rejstříku trestů, zpráv podávaných úřadem rejstříku trestů nebo do vysvědčení bezúhonnosti, ani jakýmkoliv jiným způsobem v nich vyznačeno.

§ 7.

Je-li v rejstříku trestů zapsáno jen jediné odsouzení a nezní-li rozsudek na přísnější trest než trest na svobodě jednoho roku (§ 1, odst. 3.), nebudiž toto odsouzení, i nebylo-li zahlazeno, pojata do výpisu z rejstříku trestů, zpráv nebo vysvědčení bezúhonnosti, uplynula-li od doby, kdy byl trest na svobodě a na penězích vykonán, prominut nebo promlčen, doba patnácti let, a jde-li o odsouzení pro čin spáchaný ve věku do dvaceti roků, doba desíti let.

§ 8.

(1) O zahlazení odsouzení rozhoduje sborový soud I. stolice (divisní soud), v jehož ob-

vodě jest úřad vedoucí rejstřík trestů o odsouzeném.

(2) Jde-li o zahlazení odsouzení vyslovených soudem občanským nebo současně s nimi o zahlazení odsouzení vyslovených soudem vojenským, jest příslušný soud občanský. Jen tehdy, jde-li výhradně o zahlazení odsouzení vyslovených československými soudy vojenskými nebo vojenskými soudy bývalého mocnářství rakousko-uherského, jest příslušný soud vojenský.

§ 9.

(1) Zahlazení odsouzení se povoluje jen k návrhu.

(2) Návrh (žádost) mohou podati mimo odsouzeného jeho manžel, zákonný zástupce a příbuzní v linii vzestupné a sestupné.

(3) Také státní zástupce (vojenský prokurátor), nabude-li z jiného podnětu vědomost o skutečnostech, které mohou bez dalšího šetření odůvodniti, aby odsouzení bylo zahlazeno, navrhne sám zahlazení odsouzení.

(4) V případě odst. 2. postoupí soud věc státnímu zástupci (vojenskému prokurátorovi), který vykoná potřebná šetření o žádosti. Potřebná šetření jest všemi orgány provésti s veškerou šetrností pro odsouzeného.

(5) Jde-li o současné zahlazení odsouzení vysloveného soudem vojenským, vyžádá si státní zástupce dobré zdání vojenského prokurátora.

§ 10.

(1) Soud rozhodne usnesením v neveřejném sedění tří soudců (tří důstojníků justiční služby, z nichž pořadím nejstarší předsedá), vyslechna dříve státního zástupce (vojenského prokurátora).

(2) Má-li soud za to, že škoda nebyla ještě podle možnosti napravena, oznámí odsouzenému před rozhodnutím částku, kterou má ještě nahraditi, a stanoví mu k tomu konci přiměřenou lhůtu.

(3) Vyjdou-li po rozhodnutí soudu na jevo taková odsouzení, pro která by zahlazení odsouzení nebylo bývalo možno povoliti, zruší soud (odst. 1.) na návrh státního zástupce (vojenského prokurátora) usnesení o zahlazení odsouzení.

(4) Proti rozhodnutím odst. (1)—(3) přísluší oběma stranám stížnost (rekurs) na sbor-

rový soud II. stolice (nejvyšší vojenský soud) do osmi dnů s účinkem odkladným.

(5) Jinak, pokud není v tomto zákoně nic jiného ustanoveno, platí o řízení předpisy trestních řádů.

§ 11.

V případě úhrnného nebo sjednoceného trestu (§ 517 býv. uh. trestního řádu) nebo v případě trestu dodatečného (§ 265 býv. rak. trestního řádu a § 311 vojenského trestního řádu) buďtež veškery rozsudky považovány za rozsudek jediný. Zahlazovací doba se počíná, jakmile byly ony tresty vykonány (§ 3, odst. 3.); do doby té včítá se i čas mezi výkony všech trestů.

§ 12.

(1) Není-li podmínek tímto zákonem stanovených pro zahlazení odsouzení, může je naříditi jen prezident republiky (§ 103 ústavní listiny).

(2) Řízení při žádostech za takové zahlazení koná se podle ustanovení trestních řádů pro řízení o žádostech za milost. Žádá-li se však v řízení o zahlazení odsouzení, přísluší konati řízení soudu uvedenému v § 8.

§ 13.

(1) Zrušuje se:

1. Zákon ze dne 21. března 1918, č. 108 ř. z. o odčinění odsouzení,

2. čl. I. zákona ze dne 10. dubna 1919, č. 208 Sb. z. a n., kterým se mění odst. 1. § 5 zákona z 21. března 1918, č. 108 ř. z., a doplňuje § 411 tr. ř.

(2) Nárok na zahlazení odsouzení, který již někdo měl podle zákonů uvedených v odst. 1. v den, kdy tento zákon nabude účinnosti, zůstává zachován.

§ 14.

Provést tento zákon ukládá se ministrům spravedlnosti, národní obrany a vnitra v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dr. Mayr-Harting v. r.

Černý v. r.,

též za ministra Udržala.

112.

Zákon ze dne 28. června 1928,
kterým se mění některá ustanovení zákona ze dne 1. července 1926, č. 139 Sb. z. a n.,
o finanční podpoře elektrisace venkova.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

(1) § 2, odst. (2) zák. č. 139/1926 Sb. z. a n. se mění a bude zníti takto:

„O udělení těchto příspěvků a podpor rozhoduje ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem zemědělství na podkladě řádně doložených žádostí po vyjádření příslušné zemědělské rady a na Podkarpatské Rusi civilní správy, pokud tam nebude zřízena zemědělská rada“.

(2) V § 3, odst. (1) a (2) zák. č. 139/1926 Sb. z. a n. škrtnou se slova „ministerstvem zemědělství v dohodě s“.

(3) V § 4, odst. (1) zák. č. 139/1926 Sb. z. a n. nahrazují se konečná slova „ministerstvo zemědělství s ministerstvem veřejných prací“ slovy „ministerstvo veřejných prací s ministerstvem zemědělství“ a dále v odst. 2. téhož paragrafu nahrazují se slova „ministerstvo zemědělství v dohodě s ministerstvem veřejných prací, s ministerstvem financí“, slovy „ministerstvo veřejných prací v dohodě s ministerstvem financí“.

(4) V § 5 zák. č. 139/1926 Sb. z. a n. nahrazují se slova „ministerstva zemědělství“ slovy „ministerstva veřejných prací“.

(5) V § 6 zák. č. 139/1926 Sb. z. a n. nahrazují se v druhé větě slova „ministrům zemědělství, financí a veřejných prací“ slovy „ministrům veřejných prací, financí, zemědělství a obchodu“.

Čl. II.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Jeho provedení ukládá se ministrům veřejných prací, financí a zemědělství.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dr. Spina v. r.

Dr. Srdínko v. r.

Novák v. r.

za ministra Dr. Engliše.